

uitspraak

RECHTBANK MIDDEN-NEDERLAND

Zittingsplaats Utrecht

Bestuursrecht

zaaknummer: UTR 12/3947

uitspraak van de meervoudige kamer van 10 juli 2013 in de zaak tussen

Stichting Milieuzorg Zeist te Zeist, eiseres
(gemachtigde: ir. P. Greeven),

en

Gedeputeerde Staten van Utrecht, verweerder
(gemachtigden: mr. ing. J. Groothuismink en mr. drs. M.M.W. Hoevenaars).

Procesverloop

Bij besluit van 25 september 2012 heeft verweerder het Natuurbeheerplan provincie Utrecht 2013 vastgesteld.

Eiseres heeft tegen het bestreden besluit beroep ingesteld.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 17 april 2013, tegelijk met de behandeling van het beroep van C.E.B van den Arend Schmidt-Oost Indie c.s tegen hetzelfde besluit (geregistreerd onder procedurenummer UTR 12/3780). Eisers is verschenen bij haar gemachtigde. Verweerder is verschenen bij zijn gemachtigden.

Overwegingen

1. Op deze zaak is gelet op het overgangsrecht van deel C, artikel 1, van de Wet aanpassing bestuursprocesrecht nog het recht van toepassing zoals dat gold tot en met 31 december 2012. Het in beroep bestreden besluit is namelijk bekendgemaakt voor 1 januari 2013.

2. Op grond van artikel 145 van de Provinciewet en artikel 11, derde lid, van de Wet inrichting landelijk gebied heeft verweerder bij besluit van 20 april 2009 de Subsidieverordening Natuur- en Landschapsbeheer provincie Utrecht (SVNL) en de Subsidieregeling kwaliteitsimpuls natuur- en landschap provincie Utrecht (SKNL) vastgesteld. Deze beide regelingen vormen tezamen het Subsidiestelsel voor Natuur- en Landschapsbeheer (SNL). Voor het beheer van natuur, agrarische natuur en landschapselementen kunnen beheerders op basis van dit Subsidiestelsel in aanmerking komen voor subsidie.

Artikel 2.1, eerste lid, van de SVNL bepaalt dat verweerder een natuurbeheerplan vaststelt. Onderdeel van het natuurbeheerplan is in elk geval een beheertypenkaart waarop alle

bestaande, alle agrarische natuur en alle via de voorgangers van het SNL gesubsidieerde landschapselementen zijn begrensd en getypeerd volgens de Index Natuur en Landschap. Met de beheertypenkaart wordt de instandhouding van de op die kaart aangegeven beheertypen gestimuleerd. Deze kaart geeft de bestaande situatie weer en is de basis voor beheersubsidies.

Artikel 7 van de SKNL, voor zover hier van belang, bepaalt dat verweerder ten behoeve van de uitvoering van de SKNL ook een ambitiekaart vaststelt als onderdeel van het natuurbeheerplan. De ambitiekaart geeft de toekomstige gewenste situatie weer en daarmee de natuurdoelen op termijn. Het is de basis voor de kwaliteitsimpuls (een eenmalige investering ter verbetering van de natuurkwaliteit).

Het natuurbeheerplan is de opvolger van de natuurgebiedsplannen en de beheersgebiedsplannen en is een instrument voor de realisering van het natuurbeleid van Rijk en provincie, waaronder de realisatie van de Ecologische Hoofdstructuur (EHS). Het natuurbeheerplan geldt als toetsingskader voor subsidieaanvragen op basis van de SVNL en SKNL.

3. Voorafgaande aan de vaststelling van het Natuurbeheerplan provincie Utrecht 2013 (hierna: het Natuurbeheerplan 2013), is het ontwerp-natuurbeheerplan gedurende zes weken ter inzage gelegd en heeft een ieder de mogelijkheid gehad om zijn zienswijze op het ontwerp kenbaar te maken. Eiseres heeft van die gelegenheid gebruik gemaakt. Deze zienswijze heeft verweerder samen met de overige ingediende zienswijzen gebundeld in een Nota van Zienswijzen en van antwoord voorzien. Vervolgens heeft verweerder ten behoeve van de uitvoering van de SVNL en de SKNL op 25 september 2012 het Natuurbeheerplan provincie Utrecht 2013 vastgesteld.

4. Eiseres heeft in beroep aangevoerd dat het Natuurbeheerplan 2013 feitelijk een beleidsmatige grondslag ontbeert, nu de Provinciale Ruimtelijke Structuurvisie 2013-2028 (PRS) als basis voor het provinciale natuur- en landschapsbeleid nog niet was vastgesteld ten tijde van vaststelling van het Natuurbeheerplan 2013. Zij acht het Natuurbeheerplan 2013 om die reden onzorgvuldig voorbereid, mede omdat de herijking van de Ecologische Hoofdstructuur (EHS), in het Natuurbeheerplan 2013 dus vooruitlopend op de vaststelling van de PRS al is doorgevoerd.

5. Deze beroepsgrond slaagt niet. Er bestaat geen rechtsregel op grond waarvan moet worden geoordeeld dat een Natuurbeheerplan eerst kan worden vastgesteld nadat de PRS is vastgesteld. Reeds om die reden kan het betoog van eiseres niet slagen. Daarbij komt dat uit de voorhanden stukken blijkt dat in het Natuurplan 2013 de begrenzing van natuurgebieden is aangepast aan de resultaten van het zogenaamde Akkoord van Utrecht en de ontwerp PRS 2013-2028. De herijking van de EHS – geënt op het Regeerakkoord van het Kabinet Rutte I en het Decentralisatieakkoord – heeft in het Akkoord van Utrecht voor de Provincie Utrecht nader gestalte gekregen. Overeenkomstig de in het Akkoord van Utrecht gemaakte afspraken is de herijkte EHS vastgesteld in de PRS en doorvertaald in het Natuurbeheerplan 2013. PRS en Natuurbeheerplan 2013 zijn om die reden gelijktijdig voorbereid. Dat het Natuurbeheerplan 2013 eerder is vastgesteld dan de PRS wordt verklaard door de openstellingsperiode van de subsidieregeling. Er bestaat dus geen grond voor de conclusie dat het besluit tot vaststelling van het Natuurbeheerplan 2013 onzorgvuldig is voorbereid vanwege de eerdere vaststelling daarvan ten opzichte van de PRS.

6. Eiseres heeft verder aangevoerd (onder 2. van haar beroepschrift) dat het

Natuurbeheerplan negatieve gevolgen zal hebben voor de natuur in de provincie Utrecht. Kort gezegd betwist eiseres de wenselijkheid van een groot aantal in het PRS gemaakte keuzes. Eiseres, die zich ervan bewust is dat de keuzes in het PRS op een ander beleidsniveau gemaakt zijn dan die in het natuurbeheerplan, heeft ter zitting desgevraagd geantwoord dat, nu zij geen beroep kan instellen tegen de PRS, het instellen van beroep tegen het vastgestelde Natuurbeheerplan naar haar mening de enige mogelijkheid is om de negatieve gevolgen van het PRS te voorkomen.

7. De rechtbank verwerpt ook deze beroepsgrond. Het Natuurbeheerplan is toetsingskader voor subsidieaanvragen en een instrument voor de realisering van het rijks- en provinciale natuur- en landschapsbeleid, waaronder de realisatie van de EHS. Met de vaststelling van het Natuurbeheerplan wordt de EHS evenwel niet vastgesteld of gewijzigd, noch heeft de vaststelling van een natuurbeheerplan in planologisch opzicht directe gevolgen voor de in het gebied waarop het natuurbeheerplan ziet, gelegen gronden. Door die vaststelling wordt de bestemming van die gronden noch het feitelijk gebruik daarvan gewijzigd. De omstandigheid dat door eiseres – zoals zij terecht opmerkt – geen beroep kon worden ingesteld tegen de PRS, volgt rechtens niet dat zij haar grieven dienaangaande wel kan aankaarten in het kader van een beroep tegen het vastgestelde Natuurbeheerplan, ook niet bij wijze van de kennelijk door haar beoogde exceptieve toetsing van de PRS.

8. Eiseres heeft voorts aangevoerd dat enkele beheertypenkaarten niet juist zijn weergegeven, terwijl op ambitiekaarten in onvoldoende mate is onderbouwd welke ambities aan een bepaald gebied zijn toegekend. Ook dit betoog slaagt niet.

Voor zover het betoog van eiseres ziet op het ontbreken van de Ecologische verbindingszones en op de gehanteerde begrenzing van de EHS in de begrenzingenkaarten (1a t/m 1d), stuit dit al af op hetgeen hiervoor in nummer 7 is overwogen. Voor wat betreft de beheertypenkaarten geldt dat niet is onderbouwd dat sprake is van een onjuiste weergave. Op de beheertypenkaarten wordt de feitelijke situatie, dat wil zeggen bestaande natuurterreinen volgens de beheertypen van de Index Natuur en Landschap, ingetekend. Voor de beheersinspanningen die noodzakelijk zijn voor de instandhouding daarvan kunnen beheerders een subsidie krijgen. Het beheertype wordt alleen gewijzigd op verzoek van een terreineigenaar en/of indien blijkt dat de situatie ter plaatse afwijkt van hetgeen in het Natuurbeheerplan is aangegeven. Daarvan is niet gebleken.

Tot slot heeft te gelden dat het gegeven dat eiseres graag zou hebben gezien dat meer of andere natuurambities hun weg zouden hebben gevonden naar de ambitiekaarten, niet tot de conclusie kan leiden dat deze kaarten onjuist zijn of niet als basis kunnen dienen voor de realisering van de – op basis van de provinciale natuurdoelen – gewenste natuurontwikkeling

9. Het beroep is ongegrond. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Willems, voorzitter, en mr. E.J.W. Verhaagh en mr. M.F.J.M. Werd, leden, in aanwezigheid van W.B. Lakeman, griffier. De beslissing is in het openbaar uitgesproken op 10 juli 2013.

griffier

voorzitter

Afschrift verzonden aan partijen op:

11 JUL 2013

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kan binnen zes weken na de dag van verzending daarvan hoger beroep worden ingesteld bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State.